

Boli sme na hubách

Je tu zas pekné ráno. Víkendy mám najradšej. Venujem sa svojim záľubám, oddychujem a spoločne so svojimi kamarátmi, kamarátkami a tetami v skupine v našom Centre pre deti a rodiny počas voľných dní chodíme na výlety do prírody. Aj tento deň sme sa rozhodli, že pôjdeme do lesa nazbierať huby. Hubovú polievku mám rád, preto som sa veľmi potešil. Určite nájdem najviac húb, som predsa talent na hubárčenie.

Na huby sme sa vybrali celá skupina. Bolo nás desať. Teta pripravila niečo na zahryznutie a vodu, pretože v prírode najlepšie chutí a smäd je preveľký. Vyšli sme hneď skoro z rána. Na huby sa chodí ráno, keď nie je ešte horúco. Šli sme cez lesík, cez rieku až sme došli na lesnú čistinku. Bolo tam veľmi pekne. Vtáčiky spievali a aj rieku sme počuli zurčať. Najlepšie je v lese. Ten vzduch, to ticho, počuť len vtáčstvo a pohyb listov na stromoch. Vždy ma zaujmú mravce ako usilovne pracujú, chrobáky, ktoré sa vždy niekam ponáhľajú a toľko zaujímavých rastlín. Tá príroda je naozaj krásna. Po krátkom oddychu sme sa rozhodli prejsť po okolí a nájsť to, čo sme si zaumienili, huby. Našli sme pár krásnych výstavných kúskov. Už som sa videl ako chlípem voňavú hubovú polievku, ktorú nám teta navarí. Mali sme už skoro plný košík, keď sme zistili, že nám chýba Maja a Erika. Začali sme volať a písať, až sa z diaľky ozval ich krik. Vydali sme sa smerom za zvukmi. Boli sme ticho, aby sme lepšie počuli, odkiaľ sa hlasy blížia. Keď sme však prechádzali okolo kríkov, počuli sme nejaké šušťanie. Niečo divné, záhadné a aj nás to trocha vystrašilo. Zastali sme. Šuchot prestal, no vzápätí sa ozval znova. Nič sme nevideli. Ten šuchot sa ozýval raz tu, raz tam. Sem tam sa pohla tráva. Divili sme sa, čo to asi môže byť. Maťo je ten najodvážnejší, tak sa ponúkol, že sa pozrie do kríkov. Bol odvážny a frajersky sa priblížil ku kríku. Ešte si aj prihládil účes, ako by to bolo nejako k úžitku. V tom z kríka vyskočila čierna mačka. Maťo od strachu vyskočil tiež. Potkol sa o konár, a už ležal na zemi celý vo svojej dĺžke a šírke. Mačka? V lese? Začudovali sme sa. Maťo sa tak zlakol, že striedal farby a my sme tiež skoro nedýchali. Vystrašila nás úplne obyčajná mačka. Po chvíli sme spustili ohromný smiech. Chytali sa za bruchá a ukazovali na Maťu. Martin nemal najlepší účes a farba na tvári tiež nebola najlepšia. Skoro sa podobal na maskovaného chlapíka, ktorého môžete vidieť v amerických špiónážnych filmoch. Vlasy strapaté, tvár umazaná, na oblečení kúsky vetvičiek, lístia, hliny a ešte kadečoho.

Nezabudnem na tento zážitok, úplné dobrodružstvo. Zábavná historka, ktorú radi spoločne rozprávame a smežeme sa ešte viac, ako predtým v lese. Eriku a Maju sme našli. V rukách držali muchotrávky ako z rozprávky, ktoré si chceli vziať so sebou. Ach tie baby, len parády a úžitok? Teta to však nedovolila. Vyfotili sme sa spoločne so zamaskovaným špiónom Maťom a muchotrávkami. Bohužiaľ, však bez tej mačky. Tá určite tiež spomína na to, ako ju vystrašili nejakí ľudia v lese.

Tento príbeh mám rád, preto som sa s Vami oň podelil. Snád' ste sa zasmiali aj Vy. Teším sa opäť na krásne ráno. Teším sa opäť na výlety do lesa, ktoré mám tak rád.

Roman Červeňák, 12 rokov

Čestné uznanie

Centrum pre deti a rodiny Svidník